

POLITIKEN
MODTOG I GÅR41 læserbreve
og debatindlæg4 læserbreve og debatindlæg
handlede om ghettoerVIGGO HØRUP
(1841-1902)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884EDVARD
BRANDES
(1847-1931)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884Redaktionschef:
Mads Zacho
TeglskovDebatredaktører
Kenneth Lund,
Tarek Omar,
Milla Mølgaard,
Gry Inger Reiter
og Dorthe LønstrupJourhavende
Gry Inger ReiterAnalyseredaktør
Kenneth LundLederkollegiet
Marcus RubinKronikredaktør
Marcus RubinDebat
Rådhuspladsen 37,
1785
København V
Telefon, Debat
33 47 23 31
Telefon, Kronik
33 47 24 03
Fax
33 15 41 17

Det er til grisenes eget bedste, når vi klipper lidt af halerne

Hvor mange grise skal lide på grund af Esben Lunde Larsens misforståede politiske korrekthed?

DYREVELFÆRD

KNUD JEPPESEN, LANDMAND

Med fødevarerminister Esben Lunde Larsen (V) i spidsen skal vi nu endnu en gang debattere halekupering. Kort før jul meddelte han, at han vil nedbringe andelen af danske grise, der bliver halekuperet.

Alle de, som er længst væk fra grisene, er dem, der udtaler sig mest om, hvor synd det er for grisene. De tager udgangspunkt i deres egne følelser og pisker en stemning op om grisenes smerte og dyremishandling. Og der findes masser af eksperter, der velvilligt bakker op og fortæller om deres forsøg, der viser det ene og det andet. Måske i håb om at få penge til nye forsøg.

Det udtrykkes gang på gang, at det er, åh, så forfærdeligt, at over 90 pct. af de nyfødte grise stadig halekuperes rutinemæssigt. Det er der jo nok en grund til.

Men mit argument er ikke, at fordi så mange har gjort det de seneste 30 år, så skal det bare fortsætte sådan. Mit argument er, at det er for grisenes skyld.

Det er veldokumenteret, at der opstår langt færre halebid, hvis man kuperer det yderste af halen, når grisene er nyfødte. Det yderste af grisens hale er følelseløs, ligesom vi mennesker ikke kan mærke, hvis nogen bider i vores hår.

Da grise er meget sociale og nysgerrige dyr, kan nogle af dem finde på at gnaske i de andres haler i kådhed, når de leger, eller når de ligger tæt sammen og småover. Det er som med små hundehvalpe: Selvom de har masser af legetøj fra tv-reklamerne, kan de sagtens finde på at bide i sofapuden, skoene og de løse elledninger. I sådanne tilfælde fjerner hundeejeren de ting, han ikke vil have, at hunden bider i - hvalpen ved jo ikke, at den kan dø af at bide i ledningen til standerlampen.

Sådan er det også med de små grise. Det er da hyggeligere at gnaske i lege-kammeratens lune hale, som befinder sig lige foran trynen, når de ligger i en

flok, end det er at gnaske i kold og måske fugtig halm, som andre grise har tisset i. Grisen ved heller ikke, at 'kloge' politikere og belæste embedsfolk fra deres skriveborde har bestemt, at den skal bide i et eller andet koldt stykke træ. De er endda så 'kloge', at når træet ikke virker, skal der bare mere plads og legetøj til, og landmanden skal sanktioneres, fordi hans grise ikke forstår disse 'kloge' mennesker.

Ligesom hundehvalpen ikke ved, at der er strøm i elledninger, ved smågrisen heller ikke, at der kan gå hul på den hale, den tygger i. Og går der først hul på halen, så der kommer varmt blod ud, er der pludselig noget, der smager af noget, og så kommer de andre grise også og sutter og gnasker lidt.

Når det yderste stykke af halen ikke er kuperet af, kan de stakkels grise, som det går ud over, ikke mærke, at de andre grise bider i dens hale. Derfor er halegnaskeri

et væsentlig større problem i økologiske besætninger, hvor man har bestemt, at man ikke vil klippe halestumpen af. Her er der tre gange så mange grise, der bliver bidt i halerne, bliver syge og dør af det.

Det er nok politisk korrekt, men det er i hvert fald ikke dyrevelfærd i mine øjne.

Når vi tager til lægen for at få vaccineret vores børn mod børnesygdomme, ved vi også godt, at det gør ondt på barnet at blive stukket. Barnet kan være pylret en dag eller to, men vi ved, at det skal de igennem, fordi det er til deres eget bedste resten af livet. Det er det samme med den lille gris. Landmanden tager ansvar og klipper det yderste følelseløse stykke af grisens hale. Det mærker den i ganske kort tid - det hverken bløder eller ser grimt ud. Lidt efter dier den videre ved sin mor og leger igen med de andre. Og landmanden ved, at langt de fleste halekuperede grise kommer gennem livet

SUNDHED. Det er veldokumenteret, at der opstår færre halebid, hvis grisene halekuperes, skriver Knud Jeppesen.
Arkivfoto: Charlotte de la Fuente

uden at skulle opleve smerten, der opstår ved, at andre har bidt i dens hale.

En gris, der bliver bidt, så der går hul på halen, er næsten sikker på at få en infektion, fordi der trækker bakterier ind i såret og op gennem rygsøjlen. Det giver indvendige bylder i ryggen, og selv om de behandles med penicillin, er der rigtig stor risiko for, at de må leve med smerten resten af livet. Nogle bliver lamme i bagkroppen og slæber sig af sted på forbenene. De bliver selvfølgelig aflivet på stedet. Men det er svært at opdage infektionerne, og derfor får mange grise omkring med smerte.

Så hvor mange grise skal gå rundt med smerter, bylder i ryggen og aflives på grund af politikere, 'dyrevelfærdsorganisationer' og andre 'kloge' hoveders misforståede godhed? Tak til alle de landmænd, der stadig tænker mest på grisene og klipper lidt af deres haler. Det er dyrevelfærd.

Mikroplast forurener vores vand

Mikroplast fra kosmetik skader vores sundhed og miljø. Lad os få et forbud.

MIKROPLAST

KARIN GAARDSTED, MF OG FORBRUGER-
ORDFØRER FOR SOCIALDEMOKRATIET

MIKROPLASTIK er overalt. I luften, i havet, ja, selv i vores drikkevand er mikroplastikken blevet påvist. Mikroplast skader vores miljø og vores sundhed i et endnu ukendt omfang. Derfor er det vigtigt, at vi mindsker vores udledning af mikroplast mest muligt.

Faktisk smører mange af os mikroplast på huden og i ansigtet, når vi anvender kosmetik. Mikroplasten skyller vi af igen, når vi tager bad eller fjerner makeup, og så ender mikroplasten i kloakken. Rensningsanlægget fanger ikke mikroplasten, og så ender den i stedet i vores vandmiljø.

Kosmetikken står kun for en lille del af mikroplastudledningen, men det er en totalt unødvendig udledning. Der er ingen grund til at anvende mikroplast i kosmetik, for der eksisterer miljøvenlige alternativer

eksisterer miljøvenlige og biologisk nedbrydelige alternativer. Som eksempel kan nævnes, at knuste abrikoskerner kan anvendes i skrubbcremer i stedet for mikroplastik.

I SOCIALDEMOKRATIET mener vi, at vi bør forbyde anvendelsen af mikroplast, når der eksisterer naturlige alternativer. Og at vi bør stille krav om udfasning inden for en kort årrække, hvis der endnu ikke er udviklet andre løsninger.

Vi har derfor foreslået, at vi i de nordiske lande går forrest og indfører et forbud mod anvendelsen af mikroplast i kosmetik.

Det vil regeringen desværre ikke være med til. Venstres miljøminister, Esben Lunde Larsen, vil i stedet vente på, at vi måske får vedtaget en fælles EU-lovgivning. Og indtil da får udledningen af unødvendig mikroplastik så bare lov at fortsætte. Det er for uambitiøst.

KRONIKEN
5. januar 2018

'Den lille Havfrue' er det perfekte kvindeforbillede

PERNILLE RÜBNER-
PETERSEN**I stedet for at opfatte kvinder som 'ludere' bør vi gøre mænd til heteroseksuelle begærsubjekter i det offentlige rum.**

KVINDER HAR FÅET stemmeret og adgang til uddannelse, selvforsørgelse og forholdsvis sikker prævention.

Kvinder i vores privilegerede del af verden kan undgå uønskede ægteskaber og børn. Historisk set er det et kæmpe skridt for menneskeheden. Meget større end det, der blev taget på Månen.

Fra at være afhængig af mænd - et cirkulerende objekt på ægteskabsmarkedet eller i prostitution - er kvinder i langt højere grad blevet herrer over deres egen skæbne. På mange områder er de blevet subjekter. Det vil sige mennesker med selvbestemmelse og handlekraft med et råderum for deres handlinger.

Men når det kommer til seksualitet, er der åbenbart voldsomme problemer med at anskue kvinder som mennesker i egen ret. Altså som subjekter med selvbestemmelse, handlekraft og råderum.

Det afspejles i, hvordan et hidtil skjult massefænomen er blevet synligt: mænds seksuelle overgreb på kvinder.

Dels via #MeToo på de sociale medier. Dels via andre medier i Danmark, som de sidste par år har formidlet et bredt spektrum af mænds overgreb på kvinder og manglende samtykke: hævnporno, voldtægt ('Jeg blev voldtaget') i Information, 'Roskilde uden samtykke' i Politiken og andre krænkelser (studerende: 'Jeg- og skræmmende mange af mine venner har oplevet seksuelle krænkelser', Kiri Jo Ginnerup, Politiken 6. juli 2017).

HAVFRUE. H.C. Andersens berømte eventyr om den lille havfrue er tragisk. Men den er på forfriskende vis drevet af kvindeligt begær. Foto: Jean-Marie Babonneau.

For nylig skrev Sara Skaarup om overgreb inden for hjemmet fire vægge i faste forhold, som indtil videre har været mindre belyst.

PERSONLIGT TROR JEG næppe, at der findes kvinder over 15 år, der ikke har oplevet seksuel krænkelser eller overgreb i forskellige varianter. Her kommer selv #MeToo-kampagnen til kort.

Vi lever fortsat i en kultur, hvor penetration og dominans fysisk og mentalt inkarnerer såkaldt maskulinitet. Grænseoverskridelse bekræfter nemt den mandlige selvfølelse. Tilsvarende inkarnerer modtagelighed og skrøbelighed såkaldt femininitet. Aggression er sjældent be-

fordrende for den kvindelige selvfølelse. Tilsammen giver dette en kultur med udfoldelse af maskulin dominans og en accept heraf.

Pierre Bourdieu's bog med netop den titel ('Maskulin dominans', 1998) beskrev et kabylsk patriarkalsk samfund, hvis hovedprincipper for en dybtgående strukturel ulighed mellem kønnene også eksisterer på organisatoriske og kulturelle niveauer i dag. Også i vestlige samfund.

Det kvindesyn, som den strukturelle ulighed genererer i et patriarkat, lever fortsat i bedste velgående. Dog i en muteret og om muligt mere perverteret form.

I en patriarkalsk verden har kvinden ingen råderet over egen krop. Hendes nej

til sex har derfor ingen værdi. Et nej har kun værdi, hvis det kommer fra en anden mand, som har myndighed over hende. Det vil sige fra hendes far, bror eller ægtemand eller for prostitueredes vedkommende en alfons. Enten et nej udtrykt eksplicit i en konkret situation, hvor en mand vil forsvare kvinden, eller i indirekte i areskodekser og andre kulturelle foranstaltninger, der virker som internaliserede forbud.

I vores moderne verden har mænd ikke mere myndighed over for kvinder. Men det betyder ikke, som vi kan se, at kvinders eget nej bliver respekteret. I mange tilfælde antages kvinder fortsat ikke at have råderet over egen krop. Men de har heller ingen til at sige nej for sig.

Den patriarkalske mentale matrix har her parret sig med den moderne kvindefrigørelse.

Den manifesterer sig som en fornyet udgave af maskulin dominans, når mænd uden et internaliseret forbud tror og praktiserer, at sex med kvinder er deres ret, de kan udøve hvor som helst når som helst. Det er #MeToo-kampagnen udtryk for. Selvfølgelig også situationer, hvor kvinder siger ja til sex og endda tager initiativ til det. Hvis kvinders uvillighed til sex er en udfordring eller en forhindring, så er kvinders villighed til sex også problematisk. Hun risikerer i hvert fald at blive stigmatiseret som luder.

DENNE LUDERSTIGMATISERING forsøger Girl Squad, som vi har set, at gøre op med ved at vise billeder af dem selv afklædte i pornografiske positioner.

Ved at påtage sig denne stigmatisering - overdrivelse fremmer forståelsen - og insisterer Girl Squad på, at kvinder har

ret til at udøve deres seksuelle begær på lige fod med mænd, desuagtet at de bliver kaldt ludere.

Problemet med den visualisering af det kvindelige begær er blot, at den nemt cementerer det, den vil modsætte sig: opfattelsen af kvinder som sexobjekter. Når ejerskab til egen krop og begær ikke udmøntes i aktive handlinger, men i en passiv stilling sig til skue i en kom-og-knep-mig-appel, præsenterer billederne ikke kvinder som subjekter.

Et aktivt begær fordrer nemlig, at man handler udadtil. Ikke blot stiller sig selv til rådighed. Men i vid udstrækning har kvinders begær indtil videre været defineret i forhold til evnen at kunne påkalde sig et mandligt begærsubjekt og samtidig fremstå passiv, men tilgængelig.

LÆSERNE MENER

DAVID TRADS ER UDYGTIG

Ernst Gravesen, Krogholmgårdsvej 28, Vedbæk:

I en kommentar 28.12. forklarer David Trads, at Socialdemokratiets nej til at modtage kvoteflygtninge er et udtryk for en højere og rosværdig humanisme, mens de hykleriske, umoraliske eller tosegode er dem, der synes, at man burde have fortsat hidtidig praksis.

Det er da rosværdigt, at Socialdemokratiet vil arbejde for en flygtningepolitik, der går dybere end den nuværende. Men hvis man bare i et eller andet omfang vil forsøge at forbedre nogle flygtninges situation, så er stoppet for kvoteflygtninge til fordel for velmente, men luftige planer om støtte i nærområderne det samme som at foretrække de ti fugle på taget frem for den ene i hånden. Og det er vrøvl at hævde, at man ikke kan arbejde for en mere virksomhedsfuld og omfattende flygtningepolitik, samtidig med at man fortsætter med at tage kvoteflygtninge.

Det er i øvrigt udygtigt af en kommentator at overse konkurrencen om vælgerne med Dansk Folkeparti som afgørende eller medvirkende årsag til stoppet for kvoteflygtninge.

Lige så udygtigt som at overse, at en mulig genoptagelse af modtagelse af kvoteflygtninge kan være den luns, som efter næste valg skal kastes til venstrefløjpartierne og de radikale for at få dem med i et fælles regeringsgrundlag med Socialdemokratiet.

SÆLG HUSE TIL 1 KRONE

Mathias Würtz Kolster, Kirkepladsen 7, Kibæk:

I Roubaix i Frankrig er det nu muligt at købe ældre og forladte huse for 1 euro. Til gengæld forpligter man sig til at foretage forskellige investeringer i bygningen.

Som landsbyborger er det min opfattelse, at dette kunne være med til at tiltrække flere folk til udkanten i Danmark. Det afgørende er her, at disse billige huse binder. Man vil langt hen ad vejen undgå en Låsby-Svendens-krejlertendens. Til gengæld vil man tiltrække nye købere. Dels gennem den attraktive pris, dels gennem branding om en ny start og muligheden for at skabe noget selv. Det er nødvendigt, for vi mangler det herude.

STØJBERG SOM DEBATTØR

Jørgen Pater, Pallesvej 11, København:

Et panel af eksperter i Politiken har lavet en rangliste over landets bedste debattører. På denne liste er Inger Støjberg nr. 3. Denne placering er givet til en minister, der over for Folketinget har givet skiftende forklaringer i sagen om unge asylpar, og som viser åbenlyst glæde og fejrer, når hun har strammet udlændingereglerne (lagkage m.m.), der har tilkendegivet, at hun ikke er afvisende over for at placere afviste asylansøgere på øer. Og sådan kunne man fortsætte.

Spørgsmålet er: Er det ligegyldigt, hvad man kommunikerer ud, og hvordan man kommunikerer for at få en høj placering på ranglisten?

DÅRLIG FORTOVSKULTUR

Alice Seeborg, Æblehaven 4, Snogebæk:

Ivan Vangbergs læserbrev (2.1.) om unge menneskers opførsel på fortovene kunne jeg ikke genkende til. Det er noget, jeg har bemærket, når jeg af og til besøger hovedstaden. Kommer 2 eller 3 hovedsagelig unge mennesker mig i møde på et fortov, kan man se på kropsholdningen, at de ikke agter at give plads. Er man først blevet opmærksom på denne egoistiske opførsel, ser og møder man den overalt.

Jeg har brugt humoren og gjort det til en sport ikke at vige ud i rendestenen, men bare standse op eller for den sags skyld ramle ind i dem – de bliver lige forbavset hver gang, for tænk engang: Der er også andre mennesker, der benytter fortovet, og det er også deres pligt at vise hensyn. Man har jo lov at håbe, at det går op for dem.

GRÆNSE FOR INDVANDRING

Ernst Nielsen, Skovsøvej 3, Odense:

Hvem læser Politiken? Har man nogensinde spurgt sig selv om det på redaktionen? For over 50 år siden solgte jeg aviser ved storebæltsoverfarten Knudshoved. Jeg kan huske, at et af mine helt store ønsker i livet var at kunne læse Politiken. Det syntes jeg var mere end ønskværdigt. De rare mennesker, som købte Politiken, var jo sådan lidt mere end arbejderdreng som jeg. Livet er gået sådan, at jeg bestemt ikke har nogen problemer med at læse Politiken i

dag. Jeg glæder mig i dag 2.1. over en sociolog, der beskriver bedsteborgere i England. En kronikør, der beskriver Tyrkiet. Spændende læsning. Og kan der krydres med psykologisk analyse over mangt og meget, er jeg meget tilfreds med det.

Men i forhold til avisens holdning til flygtninge og indvandrere, som man redaktionelt synes, vil skal have til hobe: Må jeg tillade mig at sige, at hvis vi skal huse alle flygtninge og indvandrere, så bryder hele vores system sammen. Måske jeg skal til at køre med avisvognen ved Storebæltsbroen igen så, for så bliver der ikke råd til os pensionister.

LØKKE OG 24-ÅRS REGLEN

Julie Wetterslev, Tårnblæservej 1, København:

I sin nytårstale sagde statsministeren, at det skal være lettere for danskere, der finder kærligheden i udlandet, at tage deres udkårere med hjem. Hvad betyder det mon konkret?

Vi regeringens afskaffe 24-års reglen, så par, hvor den ene er under 24 år, ikke længere tvinges til Sverige? Sættes bankgarantien ned, så man skal deponere mindre end 55.000 kr. i banken i årevis for at få lov at være i Danmark sammen? Slække boligkravet, så folk kan bo i andet end en selvstændig bolig med to eller flere beboelsesrum (f.eks. i et kollektiv eller hos familie, hvis man ønsker det)? Slække på tilknytningskravets mystiske bestemmelser, som kun Udlændingestyrelsen kender den sande betydning af? Nedsætte sagsbehandlingstiden, så folk kan få svar på ansøgninger om familiesammenføring, før der er gået halve eller hele år? Nedsætte gebyrerne på 5.900 kr. for ansøgning og 2.000 kr. for ansøgning om forlængelse? Vi venter i spænding.

UFORSKAMMEDE BO

Hanne Jørgensen, Lyøvej 28, Frederiksberg:

Michael Bo er i sin gode ret til ikke at se dronningens nytårstale. Men jeg blev godt gal i hovedet, da jeg 1.1. læste i Set i tv, at han skrev, at han ikke går så meget op i, om ældre damer skeler mere eller mindre end året før. Uanset hvilken person der omtales på sådan en måde, er det uforskammet.

DAGENS CITAT

Løsningen sidder ikke i betonen. Og den sidder heller ikke i pengene.

Løsningen sidder i den holdning og den tilgang, folk har til at lade sig integrere. Så kan vi bruge alle de penge, vi vil, og rive alle de boliger ned, vi vil, men hvis folk har en tilgang til det danske samfund, som er radikalt anderledes end vores, ja, så er der for mig at se kun en løsning, og det er at sige tak for besøget

Susanne Eilersen, kommunalordfører for Dansk Folkeparti. Til Altinget.dk

Dronningen bør tale højt om prins Henriks demens

DEMENS

ANNA EMILIE SANDER CHRISTENSEN, PSYKOLOGISTUDERENDE

OP MOD 87.000 personer i Danmark lider af en demenssygdom. 50.000 af disse menes at have Alzheimers og omtrent 7.700 nye tilfælde af demens konstateres hvert år ifølge Videnscenter for Demens.

Prins Henrik er en del af den statistik. Det var min far, min faster og onkel også. Så derfor ventede jeg som så mange andre meget spændt på at høre om og hvordan dronning Margrethe ville italesætte demensdiagnosen, som hendes mand og Danmarks prinsgemal har fået. Men det gjorde hun ikke rigtig.

Nogle vil sikkert mene, at hun talte om prins Henriks situation med værdighed, men jeg mangede, at hun rent faktisk talte om det.

Jeg fik næsten associationer til Harry Potter-universet, hvor de ikke engang tør udtale navnet på den onde Voldemort. Men demens er jo ikke som Voldemort, og hvis regenten af dette kongerige har svært ved at tale om en sygdom, som rammer menigmand, konge og dronning, så synes jeg, vi har et problem.

Demens kan ikke ties ihjel, og som repræsentant for dette land og for et meget moderne kongehus ville der være stil over at tale om det, som er svært at tale om.

For det er svært at blive glemt, og når en demens dør, er han for de pårørende gået bort for anden gang. Men det bør vi snakke om.

Det er ikke nok at sende prins Joachim på skærmen for at tale om skilsmisser og tro, at man så er imødekomme og som os andre – sæt nu ord på den ubarmhertjerte sygdom, som hverken de kongelige eller undersåtterne skånes for. Vi har valgt at bevare kongehuset. Vi har valgt at stole på, at de kan repræsentere det danske kongerige og os, der lever i det. Derfor bør kongehuset også repræsentere dem, som glemmer sig selv. Og det gør

man ikke ved at gå som katten om den varme grød.

Hvis vi skal blive bedre til at håndtere situationer, som virker fremmede for os, som er skræmmende, som er dybt tragiske og sørgelige, så skal vi have nogle at se op til – og dette kunne meget vel (og bør vel egentlig) være vores monark.

KONGEHUSET HAR påtaget sig opgaven at være frontfigur for vores lille nation, og de har en kæmpe mulighed for at ændre den offentlige samtale og sætte fokus på de ting, der er svære at tale om. Gad vide, om det ville have haft en effekt, hvis dronningen havde sagt 'demens' i stedet for at undlade at sætte ord på det?

Jeg er klar over, at hoffet kom ud med en pressemeddelelse i sensommeren og satte en demensdiagnose på prins Henriks lettere afvigende adfærd, men jeg vil gerne have, at min dronning i sin nytårstale til nationen viser sin styrke og sit mod og tager d-ordet i sin mund.

Demens er ikke et farligt ord, men det bliver det, hvis vi ikke taler om det. Og det gør altså ikke ondt at sige det højt, dronning Margrethe.

De demente svinder ind og glemmer sig selv og os omkring dem, men vi glemmer ikke dem, så længe vi tør tale om dem og demensen.

Landbrug og Fødevarer tager ikke kødets klimabelastning alvorligt

DUPLIK

BIRGITTE LESANNER, CHEF FOR GREENPEACE I DANMARK

EN MÅDE AT undgå at forholde sig til et verbalt angreb på er ved at opstille en stråmand og så argumentere imod den i stedet. Eller med Piet Heins ord: »Man dutter folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå«. Det er det, Morten Høyer, direktør i Landbrug og Fødevarer, gør i sit svar her i avisen (31.12.) på min Kronik (18.12.). Han argumenterer imod, at jeg vil have alle danskere til at blive veganere, selv om det, jeg sagde, var, at vi skal skære i vores produktion og vores indtag af kød.

Morten Høyer savner respekt for fakta, skriver han, mens han selv behændigt undgår at forholde sig til de mange fakta,

der fremgår af Kroniken. Et af de tunge ste er, at svin og kvæg står for næsten en femtedel (18,2 pct.) af Danmarks samlede klimapåvirkning ifølge beregninger fra Copenhagen Economics lavet for Klimarådet.

I en verden, der allerede begynder at mærke konsekvenserne af klimaforandringerne, og hvor vi har givet hinanden hånd på at holde stigningen i den globale middeltemperatur et godt stykke under 2 grader, kan landbruget ikke fredes. Vi er allerede på næsten 1 grads stigning, viser Nasa's skræmmende graf, og der skal handles hurtigt og konsekvent, hvis de værste klimaforandringer skal undgås.

Danmark skal ifølge en aftale med EU reducere udslippet fra den såkaldte ikke-kvotebelagte sektor – landbrug, transport og bygning – med 39 pct. inden 2030 i forhold til 2005.

Men landbruget havde i 2015 kun redu-

ceret klimaudslippet med 4,5 pct. ifølge Energistyrelsen. Så der er altså et godt stykke vej tilbage.

Den nuværende regering har stået på hovedet for at udnytte alle tænkelige smuthuller og fikse kreditter, så landbruget kan slippe for helt op til fire femtedele af reduktionskravet, men det betyder jo blot, at der skal reduceres rigtig kraftigt efter 2030, og der er fortsat et krav om reduktion. Derfor synes jeg, det er på tide, at vi tager en diskussion om, hvordan landbruget kan reducere sin klimabelastning, og at Landbrug og Fødevarer tager den debat alvorligt.

De dage er forbi, hvor Landbrug & Fødevarer blot kunne råbe vegansk kortsog og så håbe, at det lukkede munden på kritiske røster.

Vi producerer meget mere okse- og svinekød i Danmark, end vores lands natur og vores globale klima kan tåle, og det skal vi sammen finde en løsning på.

Den lille havfrue er det perfekte kvindeforbillede

DEN FEMINISTISKE filmteoretiker Laura Mulvey begrebsliggjorde i 1975 det mandlige begærsblik, *the male gaze*, med afsæt i den klassiske hollywoodfilm, og som film og tv, reklamer og musikindustrien i dag ofte fortsat konstituerer.

Mulvey redegjorde for, hvorledes det mandlige begærsblik, som film konstituerer, forstrer et mandligt begær splittet i henholdsvis omnipotent lyst og truende ubehag. Følelsen af omnipotent almagt opstår i en illusion, som filmen skaber, om at beherske kvinden. Modsat virker kvinden også truende, fordi hun præsenterer i sin andethed (ikke at være som manden) minder manden om hans kastrationsangst.

Det interessante ved Mulveys begreb for det mandlige begærsblik er dets ambivalens. Blikket er splittet mellem et idealiserende og en straffende funktion. Det svarer til splittelsen i opfattelsen af kvinden som madonnaen, som manden idealiserer, og luderen, som manden vil straffe.

Splittelsen mellem idealisering og nedgørelse, som det mandlige begærsblik udøver, ender naturligvis i en absurd og destruktiv ambivalens. Som f.eks. dobbeltmoral. Mænd må knalde, som de vil. Kvinder må ikke. Men hvis mænd knalder kvinder, burde de jo værdsætte kvinder, der vil. Men her kommer det mandlige begærsblik straffende funktion ind og benytter luderstigmatiseringen for at nedgøre den kvinde, man (d) har sex med.

Når Laura Mulvey i sin epokegørende artikel skriver om det mandlige begærsblik i hollywoodfilm, som et skiftevis voyeuristisk (feticherende) og straffende

blik på kvinder, identificerer hun maskulin dominans som en psykologisk og mental funktion og virkning, lang tid før Bourdieu udvikler sin samfundsteori om det.

Ikke desto mindre er det maskuline begærsblik en mere subtil og dog nøjagtig udgave af maskulin dominans.

Personligt tror jeg næppe, at der findes kvinder over 15 år, der ikke har oplevet seksuel krænkelser eller overgreb i forskellige varianter

Uanset om det er billeder, fiktion eller virkeligheden, vi har med at gøre, vil kvinden være fastlåst i det, vi kalder det mandlige begærsblik og splittelsen mellem madonna og luder-syndromet.

Hvis kvinder ville have sex i patriarkatet, kunne de vælge mellem ægtesengen eller bordellet. Ofte blev der valgt for dem.

Hvis kvinder i dag vil have sex, risikerer de at blive associeret med at være luder – luderstigmatiseret – hvis ikke egentlig behandlet som luder, som når mænd gramser, som de vil og presser og tvinger til sex, fordi det er 'deres ret'. »Grab them by the pussy«, siger Trump,

den amerikanske præsident. Som et mentalt ekstrakt fra patriarkatet, tror han og andre mænd, at kvinder fortsat cirkulerer som objekter mellem dem. Dog med den forskel, at de her er helt frit tilgængelige.

Der er ingen mænd til at beskytte dem eller sørge for en økonomisk forhandling (til gengæld kan den seksuelle krænkelser eller et overgreb indirekte være en forhandling af kvindens ansættelsesforhold eller ægteskab).

Faktisk har vi at gøre med det jeg vil kalde en dissideret 'luderificering' af kvinden. Luderstigmatiseringen af den enkelte kvinde, der handler seksuelt, er kun toppen af isbjerg. På et dybere niveau har vi en mere gennemgribende kultur af luderificering af kvinder generelt. Kvinder bliver ikke 'blot' stigmatiseret som luder, men behandles, som om de er luder.

Når mænd opfatter kvinder som seksuelt til rådighed – *grab them by the pussy* – og som gratis luder, er de under indflydelse af den mentale matrix, maskulin dominans, som Bourdieu beskrev et patriarkalsk samfund. Her praktiseret perverteret i et moderne samfund.

Når Girl Squad mimer pornografiske positioner for at reclaimere ordet 'luder', mimer de også den luderificering af kvinder, det mandlige begærsblik konstituerer i forening med maskulin dominans.

Det foresatte patriarkalske kvindesyn med luderificering af kvinden til følge – og en resonans af dets modpol, kvinden som madonna, betyder, at kvindens krop og seksualitet (samtidigt) stadig anses som hellig og sårbar. Et territorium for mænd at erobre, at

krænke eller beskytte, at slås eller deles om. Som f.eks. når mænd udveksler billeder på Facebook eller har sex med kvinder.

MANDENS KROP er derimod ikke en offentlig slagmark, men blot en individuel udformning, manden som subjekt tilfældigvis handler ud fra og bevæger sig rundt med i råderummet for sit begær.

Mandens krop og nøgenhed opfattes gerne som grim eller bare til grin. Hvis ikke direkte afseksualiserende.

Medmindre den er æstetiseret og kultiveret for at vække et homoseksuelt begær. Men så er man jo lige vidt som kvindeligt heteroseksuelt subjekt og beskuer.

Ergo – vores kultur mangler simpelt hen en kodning for iscenesættelse af et kvindeligt heteroseksuelt begær aktivt rettet udadtil mod heteroseksuelle mænd. Ikke som en falbydelse af kvinden selv.

Det mandlige begærsblik fordrer iscenesættelse af seksualiserede kvinder, der appellerer og underkaster sig dette blik fra det mandlige subjekt.

Konstitueringen af et aktivt mandligt seksuelt subjekt fordrer altså et seksualiseret kvindeligt objekt, der byder sig til.

Men blot fordi (forestillingen om) det mandlige begær forudsætter et subjekt, der tager et objekt, behøver (forestillingen om) det aktive kvindelige begær måske ikke en tilsvarende iscenesættelse med modsat kønstegn?

Eller måske er det netop nødvendigt at få mænd på banen som sexobjekter for at modsvare den massive objektivisering af kvinder, der finder sted i disse år? Ikke blot i den daglige seksualisering

af kvinder, der kører aggressivt og bevidstløst i mainstreamkulturen, men også fordi seksualiseringen har invaderet de sociale medier og det private rum med deling af private nøgenbilleder af kvinder.

Bevares – der har været tiltag i reklamer og film til at formidle mænd til beskuelse for kvinders begær. Calvin Klein var klar allerede i 1980'erne og i 90'erne med den passivt tilbagelægnede mand med bar overkrop såvel som den potente mand i en nærmest aggressiv fremtoning med

hånden på skridtet (og derfor ikke specielt afvigende for normen for maskulin dominans).

Den helt nøgne mand kom til hos Yves Saint Laurent i 2002 i lancering af parfume. Men i publiceringen blev billederne beskåret, så det mandlige køn aldrig nåede frem til beskuelse. Således blev også drikken Cult Shaker i Danmark ramt af censur, da virksomheden i 2003 forsøgte sig med en nøgen mand med en 'ejakulerende' flaske foran kønnet. Outdoor-reklamefirmaet AFA|Decaux vil ikke hænge den op, men gerne en tilsvarende med to nøgne kvinder, der signalerede lesbisk sex. Den blev dog også senere trukket tilbage efter en klage fra Kvindeligt Selskabs daværende forkvinde.

Tv-serien 'Sex and the City' (1998-2004) kom godt fra start med et bud på at formidle et kvindeligt begær, men endte,

som jeg vil påstå også musikindustrien har tendens til, afsporet. Under dække af at promovere kvinder som seksuelt aktive agenter og feminister, reproducerer man alligevel kvinder som seksuelt attraktive kropsfantasier for mænd at begære og kvinder at skulle leve op til.

Som 'Sex and the City' skred frem, jo mere skred de fire kvinder hen over skærmene som modeller på catwalken i spektakulære outfits. Samantha, Charlotte og Miranda viste gerne bryster, mens serien stjerne, Carrie, aldrig gjorde. Til gengæld syntes hendes tøj at dække mindre og mindre.

Hvad der måtte være af halvnøgne mænd, druknede i dette visuelle greb. Hvordan konstituerer vi et kvindeligt begærsblik rettet mod mænd anno 2017?

Selv har jeg som sanger og sangskriver forsøgt at tematisere et kvindeligt subjekt med afsæt i H.C. Andersens eventyr 'Den lille Havfrue' (1837).

Denne både livsbekræftende og grufuld historie illuderer den moderne kvindes vilkår lige på kornet. På den ene side fødes kvinder naturligvis som subjekter i egen ret.

På den anden side mister kvinder ofte deres handlekraft og råderum i forsøget på at realisere deres begær. Ligesom den lille havfrue mister sin stemme for at vinde prinsen og en uddøelig sjæl.

Alligevel er det netop havfruens aktive begær og hendes begærsblik på prinsen, der er drivkraften for historien om hende. Således er det også for kvinder og deres liv i dag. Desværre bliver det overordnet set ikke formidlet i vores kultur.